

Arrest

nr. 117 254 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 1 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. JP LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2013 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 26quater).

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt gewezen op wat volgt:

Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij *in casu* gebruik heeft gemaakt van de in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om een synthesesememorie in te dienen.

De artikelen 2 en 3 van de wet houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, van 31 december 2012 voeren opnieuw het begrip “synthesesememorie” in. Artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De annulatieprocedure verloopt op dezelfde wijze als bepaald in de artikelen:

- 39/71;*
- [...];*
- 39/73 (, § 1);*
- 39/73-1;*
- 39/74;*
- 39/75;*
- 39/76, § 3, eerste lid, met uitzondering van de beroepen inzake de beslissingen vermeld in de artikelen 57/6, eerste lid, 2° en 57/6/1 die overeenkomstig artikel 39/76, § 3, tweede lid, worden behandeld;*
- 39/77, § 1, derde lid.*

De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesememorie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het genoemde artikel 39/81, vijfde lid definieert de synthesesememorie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft.

Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de verzoekende partij die daarom heeft verzocht *“over een termijn van vijftien dagen [beschikt] om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad het ontbreken van het vereiste belang vaststelt wanneer de verzoekende partij geen syntheseseminarie *“zoals bedoeld in het vijfde lid heeft ingediend”*.

Uit de samenlezing van het vijfde en zesde lid van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet volgt derhalve dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien geen of geen wetsconforme syntheseseminarie werd neergelegd door de verzoekende partij die uitdrukkelijk kennis heeft gegeven van haar wens om een syntheseseminarie neer te leggen.

De verzoekende partij herneemt *in casu* in de “syntheseseminarie” integraal de middelen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift. Dergelijke herneming kan niet als een samenvatting van de middelen worden beschouwd.

De verzoekende partij voegt in de syntheseseminarie nog toe wat volgt:

“In antwoord op de nota met opmerkingen van verwerende partij wenst verzoekende partij nog het volgende toe te voegen.

Zoals gezegd volstaat het interstatelijk vertrouwensbeginsel op zich niet meer om tegen de concrete en aangetoonde feiten die verzoekende partij inroept, in, te oordelen dat Italië (die geen overnamebereidheid bevestigde) de noodzakelijke opvang en behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij kan garanderen wat door het Hof van Justitie wordt bevestigd in haar arrest N.S. (C-411/10) vs. Secretary of State for the Home Department en M.E. (C-493/10), A.S.M., M.T., K.P., E.H. vs. Refugee Applications Commissioner, Minister for Justice, Equality and Law Reform, United Kingdom, Ireland, van 21 december 2011, J.O.C.E. C49/8.

Verzoekende partij heeft in het gedinginleidende verzoekschrift aangetoond dat zij in Italië in werkelijkheid noch de opvang kreeg noch een redelijke behandeling van haar asielaanvraag kan verwachten en toont hiermee concreet en aannemelijk het risico dat zij bij terugkeer loopt aan (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 359). Door dit bewijs van persoonlijke ervaringen te leveren voldoet verzoekende partij aan de bewijsvoorwaarden ter aanvulling van algemene rapporten opgelegd door de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. vs. België en Griekenland, § 359; EHRM 4 december 2008, Y. vs. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi vs. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov vs. Turkije, § 131; EHRM, 26 april 2005, Müslim vs. Turkije, § 68) waarnaar ook verwerende partij verwijst.

Verder heeft uw Raad beslist dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden », R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; Rv St. nr. 206948 van 26 augustus 2010). Het feit dat de verweerder in uitvoering van de vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan

ook in het kader van onderliggende procédure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de bepalingen van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor een passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepalingen worden opgelegd”; EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turquie, § 48, EHRM 21 Janvier 2011, M.S.S. vs. België en Griekenland, § 219).” (R.v.V. nr. 98,398 van 6 maart 2013). Uw Raad dient de ingeroepen middelen te onderzoeken.

Verwerende partij verwijst naar internationale bronnen die bij lectuur evenzeer elementen vermelden die tegen de stelling van verwerende partij pleiten.”.

Uit deze bewoordingen kan evenmin een samenvatting van de middelen worden afgeleid.

Ter terechtzitting op het voorgaande gewezen stelt de raadsman van de verzoekende partij dat het woord synthese geen synoniem is van samenvatten, maar van samenstellen. Voorts volgt een uiteenzetting over de betekenis van het woord samenvatten volgens het Van Dale woordenboek om te besluiten dat deze bepalingen overeenstemmen met de synthesesememorie zoals bedoeld in de wet. Verzoekende partij vervolgt met de stelling dat de Raad door een element toe te voegen de rol van wetgever op zich neemt en de scheiding der machten schendt.

Het betoog van de verzoekende partij overtuigt niet. De Raad kan enkel vaststellen dat een volledige herneming, in die zin dat de middelen in de synthesesememorie letterlijk en woordelijk worden herhaald zoals *in casu*, niet als een samenvatting van alle aangevoerde middelen in de zin van artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, kan worden beschouwd. Er wordt door de Raad geenszins een element bijgevoegd aan de wettekst. Het gegeven dat de verzoekende partij naast een volledige herneming van het eerste middel in de synthesesememorie nog het bovenstaande toevoegt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij nagelaten heeft om een synthesesememorie neer te leggen waarin "alle aangevoerde middelen worden samengevat", zoals vereist door artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt dat geen samenvatting van het middel kan worden teruggevonden.

Bij gebreke aan een wetsconforme synthesesememorie dient het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF